

Żyd IV

Kim oni są?

Kim oni są?

Część IV

Dopiero niedawno inaczej rozumiałem słowa Jezusa: „Jestem posłany tylko do owiec zaginionych z domu **Izraela**” (Mat 15; 24). Otóż słowa te wypowiedział w stosunku do niewiasty kananejskiej, ale należy również rozumieć je jako wypowiedziane przeciwko tym, którzy będąc Samarytanami, ale już potomkami przesiedlonych plemion z 722 roku lub będąc Idumejczykami, uważali się za Izraelitów zwanych już Żydami. Jezus rozróżniał czystych Izraelitów od przesiedleńców Sepharvaim i osiedleńców Edomitów (Idumejczyków), i traktował ich na równi z poganami. (Nie tylko Jezus rozróżniał, kto kim jest i w jednej ze współczesnych wzmianek o Herodzie Archelaosie, potomku Heroda Wielkiego, który w podlegającej mu tetrarchii wprowadził tyrańskie rządy, w konsekwencji których do Rzymu udała się delegacja Żydów i **Samarytan** ze skargą... mówi się Żydów i **Samarytan**. Wyraźnie oddziela się jednych od drugich.) W innym fragmencie Ewangelii w/g św. Mateusza (10, 5) czytamy: „Na drogę pogan nie wkraczajcie i do miast Samarytan nie wchodźcie.” Te słowa wybitnie świadczą o tym, że On przesiedleńcem nie był, ponieważ w Samarii w większości osadzeni byli Sepharvaim, a On został przez Ojca posłany tylko do Izraela. Poza tym mówił, że faryzeusze to plemię żmijowe, a właśnie z Sepharvaim, Idumejczyków i Judejczyków składała się ta frakcja. Poza tym Żyd nie może być Bogiem! Może być jakimś demiurgiem, Szatanem, diabłem, ale nie Bogiem. Dobitnie świadczą o tym słowa papieża Benedykta VI. „...**budowa świata należała do demiurga, bóstwa niższej rangi zwrócił uwagę Benedykt XVI.**” Można więc sądzić, że stworzenie takiego świata jaki jest było dziełem Jahwe.

Ale prawdę o Jezusie i jego matce może powiedzieć nam Ewangelia w/g św. Jana (8, 40 i dalej), z tym, że jest to inna prawda niż ta głoszona przez żydo-chrześcijańsko-demiurgiczny Kościół.

Chrystus Żydem nie był mimo, iż tak chcą leksykony, i różne ...pedie. Chrystus był Galilejczykiem, Izraelem, ale nie Judejczykiem zamienionym w Żyda. Ewangelie synoptyczne mówią nam o Izraelu, lecz Ewangelia Jana mówi o Żydach, a nie o Izraelu.

Leksykon.interia.pl mówi nam wyraźnie, że Żydz to „pierwotnie ludność **jednego** z plemion Izraela, (Judy), po niewoli babilońskiej nazwa rozszerzona na wspólnotę rel.-etniczną wyznawców judaizmu, **traktowaną** także w kategoriach narodu.” (Każdy, który dzisiaj traktuje żydów w kategorii narodu, ten jest niespełna rozumu). To samo mówi nam **Encyklopedia**

PWN. Mówi, że „Żydzi, (to) początkowo nazwa członków plemienia Judy, należącego do wspólnoty plemiennej pochodzenia semickiego (12 plemion izraelskich), potem zamieszkującego staroż. Judeę, stopniowo rozszerzona na wszystkich wyznawców [judaizmu](#).” – powiedzmy za wyjątkiem Chrystusa.

Chrystus mówił zarówno rzeczy dobre jak i złe, ale bardzo dobrze rozróżniał Izraela od Żyda i o żydowskich faryzeuszach zawsze mówił „plemię żmijowe”. Można wierzyć, że w tym przypadku mówił prawdę. Ukrzyżował Go Piłat, ale tak chciał Żyd Kajfasz. Nieprawdą natomiast jest, że Piłat nie chciał Go ukrzyżować, ponieważ Piłatowi było zupełnie obojętne kogo i dlaczego krzyżuje. Został odwołany z Jerozolimy dlatego, że nie umiał współżyć z jej mieszkańcami. Prof. A. Krawczuk pisze, że postawił tam las krzyży – więc „umywanie rąk” jest zrzuceniem z niego winy i w całości obciążeniem nią Żydów, chociaż niewiadomo jakiej frakcji – wydaje się, że saduceuszy i faryzeuszy – bo z tych większych i znanych byli jeszcze eseneicy i zeloci. Ale trzeba zawsze pamiętać o tym, że Jezus pochodził z Galilei (oficjalnie), a ta wchodziła w skład Izraela, a z tej części Izraela Asyryjczycy wywieźli tylko część ludności tubylczej. W całości wywieźli tylko ludność Samarii i zasiedlili kainowymi plemionami. Kim zatem był Jezus? Czy był potomkiem Dawida czyli izraelskiego „Hitlera”? Taka możliwość jest bardzo prawdopodobna. A jeśli, jak mówią: „niedaleko pada jabłko od jabłoni”, to modlimy się do kogoś, kto przyniósł miecz, a nie pokój (Mt 10,34-42). Cyt: „Nie przyszedłem przynieść pokoju na ziemię, ale miecz. Bo przyszedłem poróżnić człowieka z jego ojcem i córkę z jej matką...”, czyli do izraelskiego „hitlera”, ale nie Żyda.

Niemniej jednak oni, czyli Judejczycy, oraz wszyscy ci, którzy do nich dołączyli byli rasistami. W Babilonie stworzyli nową rasistowską Kabałę, a Jezus ją wyznawał i pogan nazywał psami. To była o Nim taka wzmianka, ponieważ zgodnie z religią chrześcijańską był „Żydem” i jest sławny. Jest to jednak odrębny temat.

Żydzi to ogólnie ludy przez Kościół potępione. Prawdy społeczeństwo znać nie może, ponieważ Kościół żyje z nieprawdy i musi ją utrzymywać. Jako ciekawostkę powiem, że Watykan posiada znacznie ponad 30 km. pólek z książkami (niektórzy utrzymują, że 80 km) i dla nikogo nie są one dostępne.

Do powstania roku 66 n.e. Żydzi również żyli w diasporach, lecz były to diaspory niezbyt oddalone od macierzy. Herod Wielki wspomagał je hojnie, ale był stronnikiem Rzymu, więc przez Żydów lubiany nie był. Poza tym nie był lubiany dlatego, że był Idumejczykiem. W tym spontanicznym powstaniu, które nie miało przywódcy, Żydzi walczyli również przeciw sobie. Namiestnik Syrii, który był już pod murami Jerozolimy wycofał swoje legiony i w związku z tym go odwołano, a funkcję dowódcy legionów powierzono Wespazjanowi. Po stłumieniu większości buntów Wespazjan otoczył kordonem Jerozolimę i czekał, aż Żydzi wykrwawią się sami, ponieważ walczyli między sobą. Przedtem jednak wziął do niewoli Josefa Bena Matatiego czyli późniejszego Józefa Flawiusza, obrońcę Jotapaty w Galilei i miał go stracić, ale podobno Josef Ben Matatia przepowiedział mu świetlaną przyszłość, a mianowicie iż ten zostanie cezarem w związku z czym Flawiusz ocalił życie. Tak też się stało i Wespazjan pojechał do

Rzymu objąć stanowisko, a legiony zostawił pod wodzą swojego syna Tytusa, który później spacyfikował Jerozolimę. Już w tym czasie tylko trochę tamtej społeczności było czystym Izraelem ponieważ mieszała się z Edomitami (Idumejczykami), a wcześniej z Sepharvaim.

Upadek Jerozolimy rozpoczął pierwszą wielką diasporę.

Po zakończonym powstaniu Żydzi wyjeżdżali na wschód osiedlając się w dzisiejszym Iraku, Iranie, Afganistanie, czy nawet w Chinach. Opanowali szlak jedwabny, który prowadził południową stroną Morza Kaspijskiego, gór Kaukaz i Morza Czarnego, aż do wschodnich wybrzeży Morza Śródziemnego, a poprzez cieśninę Dardanele, aż do Wenecji.

Potem w roku 135 na skutek zabronienia uprawiania kultów Żydowskich przez Hadrianą, a w szczególności obrzezania, wybuchło nowe powstanie, z którym Rzym w skutek nieudolności wodzów na początku nie mógł sobie poradzić. Dopiero ściągnięcie dowódcy legionów brytyjskich z Brytanii w 137 r. położyło kres powstaniu. Ponieważ Hadrian zabronił Żydom osiedlać się w Jerozolimie i jej pobliżu, więc wywołało to drugą wielką diasporę. Powstanie to nazywało się powstaniem Bar Kochby.

Po powstaniu Bar Kochby Żydzi zaczęli wyjeżdżać na zachód osiedlając się w Hiszpanii przeważnie w Kordobie i okolicach. Szli tam głównie przez Afrykę północną (w której również pozostawali) i w Kastylii w Hiszpanii stworzyli największą diasporę tamtych czasów. Tam stworzyli swój język **ladino**, to znaczy kastylijski z naleciałościami hebrajskimi. Oczywiście z każdego kraju bez wyjątku, w różnych okresach czasu ich wyrzucano, ponieważ zbyt drastycznie pchali się do władzy i pieniędzy, a przy tym wykorzystywali prawo i oszukiwali. Poza tym zdradzali miasta w których się osiedlili. Niemniej jednak były to mniejszości narodowe dobrze zorganizowane. Wszyscy oni, zarówno ci, którzy udali się na wschód, jak i ci, którzy potem udali się na zachód nazywają się Sefardyjczykami i są **Semitami**. Część z nich mogła być, czy też była czystymi Judejczykami lub „ukrytymi po stodołach” Izraelitami jeszcze nie zmieszanymi z Idumejczykami, ani z Sepharvaim.

Na początku Żydzi ci byli poligamistami i mieli po około trzy żony, ale w diasporach zaczęło brakować im kobiet i wobec tego przestawili się na monogamię.

CDN